

La xiqueta que volia jugar al padel

Maria, desde que era molt petita, tenia un somni: jugar al padel. Però com era l'any 1930 les dones no podían fer res , només podien estar a casa i rentar-la. Per això Maria es va oblidar del seu somni, fins hui.

Aquesta matinada, Maria anava passejant , com feia sempre, esperant a que el seu marit tornara del seu treball. Però, passada una bona estona, Maria s'ha ficat a la seua casa perquè estava farta d'esperar. Ha tancat la porta i s'ha posat a rentar la seu aqua casa . Al cap d'unes hores ha començat a cuinar per a ella soles encara que és el seu marit havia vingut. Després d'haver menjat tranquil·lament, ha arribat el seu marit tan enfadat que ni le ha donat una abraçada. Directament li ha preguntat que havia de menjar. Maria s'ha enutjat i li ha demanat explicacions, havia estat esperant dos hores però ell com si res. Així que Maria ha eixit del saló i ha donat una bona portada. Desde lluny s'escolta: "tampoc és tan difícil fer de cuinar". A la cuina el marit es rasca el cap i comença a traure olles però, na sabia res de cuinar, ni sabia encendre el foc. Així que s'ha quedat tot el matí sense menjar i, durant la vesprada, tenia tanta fam que no pot pensar , només pot posar la ment en blanc. Ha decidit anar a suplicar-li a la seua dona a la porta per si le podria fer de menjar pero Maria s'ha negat. Amb mala manera el marit, eixint de l'habitació, li ha dit:

- No vals per a res! Només vals per a portar la meu casa.
- Però tu et creus que jo sóc una criada? -ha contestat Maria. I seguidament s'ha posat a fer les maletes.
- On vas? No tens cap lloc on anar.
- A qualsevol atre lloc- contesta Maria.

El marit s'ha quedat en shock. Mentres Maria arreplega les seves coses s'ha trobat a la seva raqueta de quan era petita i ha recordat el seu somni: jugar al padel. Després de haver trobat la seva raqueta estava més feliç i estava decidida, s'anirà a perseguir el seu somni, ser professional de padel .

No sabia a on anar però estava ficada en una gran aventura. Com ella vivia en Elx en eixa època no hi havia clubs de pàdel ni professors. Llavors, va anar-se cap a Mallorca perquè allí si que havien clubs de pàdel. Sense fer un pas enrere s'ha posat ferm i ha embarcat cap a Mallorca. Quan al cap de 1 hora encara anava per Alacant, ha decidit parar a un refugi per a menjar. Tocant totes les portes de les cases, cap casa si acceptava. Fins que finalment l'han rebut a una d'elles on li han donat una cobija i li han ensenyat la seua habitació on ha caigut esgotada. La nit ha sigut difícil i ha dormit poc, un bebé no parava de plorar.

Pel matí ha intentat planejar un pla per anar a Mallorca més ràpid que caminant, però el cansanci no ajuda. Quan ha mirat l'hora, les dos i mitja, ha començat a estressar-se, hi havia dormit 5 hores i encara no havia acabat el seu pla. En veure que no tenia gens preparat i s'havia d'anar d'eixa casa abans de la vesprada per a què no es fera de nit, s'ha posat mans a la feina: ha agafat totes les seues pertinences com per exemple el seu llibre, el seu mapa i més coses i els ha ficat a la seua motxilla.

Continuaria la seua aventura amb tren però primer ha d'endevinar on estava l'estació dels trens ja que al mapa no apareix. Maria ha anat de poble en poble, de les tres de la vesprada fins les huit de la vesprada. Ja estava molt cansada havia preguntat per cinc pobles i de colm no tenia res de diners. Al cap d'una estona ha trobat un refugi on ha menjat i ha passat tota la nit. No ha dormit fins a les sis.

A les nou s'ha alçat, ha menjat puré i ha continuat el seu camí. Després d'una estona, ha trobat un home que tenia pinta de ser llistís i li ha indicat on es troba l'estació de trens que porta a València. Maria ha mirat el mapa i se li ha dibuixat un somriure en la cara, era justament on volia anar per agafar el vaixell cap a Mallorca. L'home l'ha apremiat: el tren ix a les 11:30 i són les 11:15. A tot córrer, María ha eixit cap a l'estació i ha arribat pels pèls. Quant ha intentat treure l'entrada s'ha adonat de que no tenia diners per a comprar-la. S'ha posat en terra i ha començat a demanar diners: 50 cèntims (en aquella època era molt, ara no et pots comprar res). Decidida, Maria ha entrat a la botiga per a traure's l'entrada però només hi havia hòmens i tots li miren mal. Maria s'apropa al caixer amb intenció de comprar l'entrada quan una veu li diu:

- On és el teu marit?
- No està, vinc a soles- contesta María.
- Aleshores, no et puc cobrar l'entrada -li contesta el caixer.
- Com? -ha protestat Maria.
- Per que a les dones no es pot donar l'entrada

Maria ho ha intentat un parell de vegades més però no ho ha aconseguit. Ha eixit de l'estació un poc confosa, sense idees i ha començat a donar-li voltes i voltes.

- Ja està! Faré una manifestació al centre de Villena

Li queden pocs metres per a arribar al centre quan ha trobat paleras completes de cartó. Ha agafat cartó i pintures de clarió i ha escrit amb lletres grans: "Les dones també volem treballar, volem igualtat". Amb els cartells va col·locar-se a la plaça major i a poc a poc s'han començat a unir-se més i més dones que anaven pel carrer fent la compra o passejant . Totes s'han unit, han deixat el que estaven fent per a manifestarse. Estan fartes de no poder fer res!

Caminant cap a l'Ajuntament i unes hores després ha baixat l'alcalde. Maria va explicar-li el seu propòsit: la igualtat. Passades unes hores l'alcalde ha fet un manifest:

“Les dones poden treballar de professores i poden tindre un poc de diners.”

- Les dones també poden comprar entrades per anar als trens? -va preguntar Maria.
- Això ja és passar-se de la ratlla -contestà l'alcalde.
- Aleshores, seguirem amb la manifestació! -li amenaça Maria.
- D'acord, així doncs deixeu de pegar crits

Després, han signat un contracte perquè sapiguera cent per cent que podia comprar les entrades.

Dit i fet, Maria ha pogut comprar l'entrada, pujar-se al tren i anar-se cap a València, amb el bitllet més econòmic i sense menjar. L'única cosa que tenia clara és que necessitava més diners per a viatjar amb vaixell a Mallorca. Durant les tres hores de tren va pensar en donar el seu nom per alguna marca de samarretes així quan la gent la veguera jugar tindria la seua marca. Ha anat buscant marques i promocions però res. Fins que, a un restaurant en una cantonada d'un barri de València que es deia joons, han acceptat amb la condició de pagar-li només 20 euros. Maria ha demanat un taxi que, li ha costat cinc euros per arribar el port, ha comprat el bitllet de vaixell a Mallorca que costava 10 euros i ha gastat la resta en el menjar. Una vegada al vaixell no sabia ni com però l'havia aconseguit. Eren quatre hores per a arribar a Mallorca, es va asseure còmoda i va esperar. Maria ha arribat a Mallorca, no li ho podia creure però era de veritat. En baixar ha demanat un taxi, ha arribat al club de pàdel però quan ha arribat, les entrevistes ja s'havien acabat ahir a la vesprada. Encara així, María no podia rendir-se sense lluitar. Sense dubtar-ho ha

agafat la raqueta i davant de l'encarregat s'ha posat a jugar. ÉS INCREÏBLE. L'encarregat mai havia vist a algú tan bo fins Maria. Per això li ha ofert classes i està segur de que amb molt esforç guanyarà trofeus molt importants. Amb diners, amb la marca de València, ella sap que ho porta en la sang i és l'elecció més important de la seua carrera. I qui sap! Pot ser siga la primera dona que guanye un trofeu de pàdel.

Fi .

Dades de l'autora

Nom: Claudia Barceló Pérez

Cicle escolar: 2n cicle de primària, 5é

Centre Educatiu: CEIP San Fernando, Elx

EL DIA QUE EL MEU GAT VA CONQUERIR EL MEU BARRI

Tot va començar un dimarts. I no un dimarts normal, no. Un dimarts amb eixa olor sospitosa de “alguna cosa estranya passarà”. Ja em semblava estrany que el meu gat, Don Bigotis, em mirara amb aquells ulls de “hui es ve el caos”.

A les 10:03 del matí, Don Bigotis va saltar per la finestra amb una capa feta amb la meua samarreta del Barça i un casc d'ou fregit (no preguntes). Jo el vaig seguir corrent per tot el barri, en pijama i amb una tostada a la mà. El pla original era portar-lo al veterinari, però pel que sembla ell tenia altres plans.

Quan vaig arribar a la plaça del poble, ja hi havia una multitud al seu voltant. I no, no és que estiguera barallant-se amb altres gats. Els estava fent un discurs! En perfecte maullit.

— Miau-miau miiiaaaau, ¡miau miau! — va dir, dramàticament, mentre assenyalava un fanal amb la cua.

Un grup de gats l'ovacionava des de la teulada de la fleca. Fins i tot hi havia una pancarta que deia: “¡Don Bigotis President!” Com ho van fer? Ningú ho sap. La senyora Maruja assegura que va veure el gat negre del taller imprimint-les amb una impressora làser. Sospitós..

Vaig intentar acostar-me.

— Eixe és l'humà opressor! — va cridar una gata siamesa amb bufanda i ulleres de sol.

I de sobte, pum, em van caure damunt tres sobres de Whiskas i un calcetí.

— A baix l'esclavitud del pinso barat! — cridaven els felins, corrent en cercles.

Vaig intentar parlar amb Don Bigotis, però em va ignorar. Estava massa ocupat organitzant el seu nou govern felí. Va posar el seu millor amic, Pelussa, com a Ministre de Caixes de Cartó, i al gat taronja del terrat com a Cap de Seguretat (bàsicament dormia 19 hores al dia, però donava bona imatge).

Cap al migdia, els gats ja havien pres el control del quiosc, la font, i pel que sembla havien declarat la biblioteca com a "zona lliure de gossos i llibres que no tinguen ratolins".

Jo, mentrestant, seguia en pijama, suant i intentant convèncer el senyor del bar que em servira un colacao.

— No servim humans fins que es resolga la crisi felina — em va dir, acariciant una gateta amb corbata que li havia robat la caixa registradora.

Lavors va arribar la policia. Bé, una policia: l'agent Rosa, que odia els gats des que un li va orinar el cotxe en 2013. Anava decidida a posar ordre. Però, abans que poguera traure la porra, Don Bigotis li va saltar damunt, li va llevar el barret i va fugir fent volteretes com si fora un ninja.

Vaig aprofitar la confusió per capturar-lo. Vaig traure la seua bosseta de snacks amb gust de tonyina de davall de l'abric (la meua arma secreta). Ell em va mirar. Em va analitzar. Va dubtar. Després es va llançar... i el vaig atrapar dins d'una caixa de sabates.

— La revolució no s'ha acabat! — va cridar des de dins, mentre el portava de tornada a casa.

Des d'aquell dia, el barri no ha tornat a ser el mateix. Encara hi ha pintades a les parets que diuen "Bigotis viu!" i de tant en tant desapareix alguna sardina misteriosament del mercat.

Don Bigotis ara viu tranquil, encara que a vegades el trobe mirant per la finestra, amb el seu casc d'ou fregit guardat davall del llit... com esperant el seu moment.

I jo, bé, ara tanque sempre la finestra.

Moralitat: Si el teu gat comença a llegir llibres de política... fuig. O com a mínim, amaga-li la impressora.

DEL BÉ AL MAL

Tot comença amb dues bessones que van nèixer a Alemanya, anomenades Andy i Mandy. Era una època en què els pares eren molt felices tenint a les seues dues filles. En passar el temps, els pares van tindre una discussió que provocaria el divorci, en eixe moment les dues xiquetes tenien tres anys i eren com carn i ungla, però es van haver de separar; Andy se'n va anar amb la seua mare i Mandy amb el seu pare.

Mandy i el seu pare van viatjar a Espanya amb l'objectiu de tindre una nova vida. Mentrestant, Andy i la seua mare van haver d'apanyar-li-les amb el que podien perquè la mare no treballava i no podia permetre's tantes coses com abans.

Van passar dos anys plens de preocupació per part de la mare i li van haver de llevar la casa per no poder pagar-la, així que la mare va decidir portar a la seua filla amb el seu pare perquè no patisca més. Una vegada va portar a la xiqueta a la casa del seu pare, Andy es va posar supercontenta de tornar a veure a Mandy i la seua mare se'n va anar a França, on vivien les seues germanes per a veure si li permetien viure uns dies amb elles. Durant el temps que Andy i Mandy van passar amb el seu pare, aquest se n'anava a les nits i tornava per la matinada, així que les xiquetes es quedaven amb una mainadera. Clarament la mare no sabia res sobre això.

El pare li mentia a la mainadera dient que se n'anava per coses del treball, però ell s'anava a jugar a les apostes amb altres persones, sense importar-li res de les seues filles. I pel dia no les atenia, estava tot el dia amb el mòbil. Això va ser així durant altres dos anys més.

La situació de la mare havia millorat bastant, una de les seues germanes li va permetre viure amb ella, va aconseguir treball i va viatjar a Espanya de sorpresa per

a veure a les seues filles. Quan va arribar, va passar per un bar i el seu exmarit estava tranquil·lament assegut i quan el pare la va veure es va espantar i es va amagar en un bany.

La mare va continuar el seu camí fins a arribar a la casa, li va obrir la mainadera i li va comptar tot el succeït, però a la mare li semblava bastant estrany, així que va decidir investigar un poc. Com que era per la matinada, les seues filles estaven dormint i no les volia despertar.

Va estar investigant tres dies i no va trobar res, així que va pensar que si eixa nit no tenia cap informació que li diguera que no estava treballant, abandonaria la missió. Era a la nit, va donar voltes per tota la ciutat i va veure el cotxe del seu exmarit aparcats massa prop d'un bar, va decidir acostar-se a eixe bar, per si de cas. Es va posar a la porta i li va veure, va traure unes fotos i va tornar a casa.

L'endemà al matí va anar a comissaria per a denunciar-li per mentir i descurar a les seues filles, el policia li va donar una cita per a un judici. En arribar va parlar amb el seu exmarit i li va semblar bé perquè ell no sabia que tenia proves. En el judici, tot va començar malament perquè el pare va començar a inventar coses. La mare va traure les proves i, llavors, es va aclarir que la mare s'anava a quedar amb les filles i la casa, i el pare vint anys en la presó. La mare estava molt feliç de poder tindre una vida millor i reconstruir el temps perdut amb les seues filles.

Naira El Ouariachi Lamhamdi